

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/134/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6419200122
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6419200122.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: T. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom P. XXX/XX, XXX XX I. nad O., zastúpenej Mgr. et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, Advokátska kancelária so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, v konaní o zaplatenie 7.633,50 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5Csp/3/2019 - 110 zo dňa 03. júna 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti prvého výroku o lehote na plnenie **p o t v r d z u j e.**
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania **m e n í t a k**, že žalovaná **j e p o v i n n á** nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.
- III. Žalovaná **j e p o v i n n á** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 7 349,91 €, zmluvný úrok vo výške 356,43 €, úrok vo výške 9,29% ročne z nezaplatennej istiny 7.633,50 € od 14. 02. 2018 do 08. 03. 2019, z nezaplatennej istiny 7.533,50 € od 09. 03. 2019 do 16. 04. 2019, z nezaplatennej istiny 7.483,50 € od 17. 04. 2019 do 25. 04. 2019, z nezaplatennej istiny 7.482,71 € od 26. 04. 2019 do 07. 05. 2019, z nezaplatennej istiny 7.399,91 € od 08. 05. 2019 do 14. 05. 2019, z nezaplatennej istiny 7.349,91 € od 15. 05. 2019 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne z nezaplatennej istiny 7.633,50 € od 14. 02. 2018 do 08. 03. 2019, z nezaplatennej istiny 7.533,50 € od 09. 03. 2019 do 16. 04. 2019, z nezaplatennej istiny 7.483,50 € od 17. 04. 2019 do 25. 04. 2019, z nezaplatennej istiny 7.482,71 € od 26. 04. 2019 do 07. 05. 2019, z nezaplatennej istiny 7.399,91 € od 08. 05. 2019 do 14. 05. 2019, z nezaplatennej istiny 7.349,91 € od 15. 05. 2019 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne z nezaplatených úrokov 356,43 € od 14. 02. 2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok), konanie v časti o zaplatenie 283,59 € s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavil (druhý výrok) a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (tretí výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovanej titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 11. 06. 2015 zaplatenia istiny vo výške 7.633,50 €, zmluvného úroku do zaplatenia vo výške 356,43 €, zmluvného úroku 9,29% ročne z nezaplatennej istiny 7.633,50 € od 14. 02. 2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške

5,05 % ročne z nezaplatennej istiny 7.633,50 € od 14. 02. 2018 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 356,43 € od 14. 02. 2018 do zaplatenia. Vzhľadom na čiastočné úhrady pohľadávky žalovanou po podaní žaloby na základe čiastočného späťvzatia žaloby súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny spolu vo výške 283,59 € s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavil v zmysle § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

3. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti zostávajúcich nárokov uplatnených žalobou po jej čiastočnom späťvzatí, preto žalobe vyhovel.

4. Žiadosti žalovanej o povolenie splácania pohľadávky žalobcu v mesačných splátkach po 100,- € súd prvej inštancie nevyhovel z nasledovných dôvodov:

5. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o tom, či splátky povolí vzal do úvahy nasledujúce kritériá: osobné a majetkové pomery žalovanej, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovanej v konaní, prejavenu snahu o splnenie záväzku žalovanou, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo sa zohľadňuje pri určení výšky splátok a podmienok ich zročnosti).

6. Z vykonaného dokazovania ohľadne pomerov žalovanej súd prvej inštancie zistil, že žalovaná pracuje v trvalom pracovnom pomere a dosahuje čistý priemerný mesačný príjem vo výške 600,- €. Okrem základných nákladov spláca na základe dohody o zrážkach zo mzdy úver spoločnosti C. po 167,- € mesačne a iný úver žalobcovi sumou 80,- € mesačne, v oboch prípadoch s predpokladanou dobou splácania ešte 2 roky (v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie).

7. Ďalej z dokazovania vyplynulo, že žalobca vyzval žalovanú už výzvou zo dňa 28. 06. 2017 na zaplatenie dlžnej istiny s prislúšenstvom. Vzhľadom na nečinnosť žalovanej žalobca úver zosplatnil ku dňu 13. 02. 2018 a vyzval žalovanú na úhradu dlhu. Žalovaná k splácaniu dlhu pristúpila až v priebehu sporu (žaloba podaná dňa 09. 01. 2019, žalovaná zaplatila prvú splátku až dňa 08. 03. 2019 na odporúčanie jej právneho zástupcu). Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že žalovaná dlhodobo neprejavovala snahu o úhradu dlhu a to ani formou minimálnych splátok.

8. Žalobca nesúhlasil so splácaním dlhu žalovanou po 100,- € mesačne, nakoľko navrhovaná výška splátky by bola neadekvátna výške žalovanej pohľadávky, a výhoda poskytnutá žalovanej by bola zjavne neprimeraná postaveniu žalobcu. Navrhoval splácanie dlhu po 627,80 € mesačne.

9. Súd prvej inštancie mal vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu za to, že v čase jeho rozhodnutia osobné a majetkové pomery žalovanej, ako aj výška priznaného plnenia, neprejavovaná snaha o splatenie záväzkov a doba po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy neodôvodňujú povolenie splátok priznaného plnenia. Aktuálny dlh žalovanej predstavuje sumu 7.706,37 € plus úroky. Ak by žalovaná dlh splácala po 100,- € mesačne, istinu a vyčíslený úrok do zosplatnenia by zaplatila až v polovici roka 2025, čiže ešte v dlhšej lehote, ako bol určená splatnosť úveru (15. 06. 2024). V tom nie sú zohľadnené ešte úroky po zosplatnení úveru. Povolením splácať dlh v splátkach navrhovaných žalovanou by podľa súdu prvej inštancie došlo k neúmernému zvýhodneniu dlžníka na úkor veriteľa. Nízke splátky by neprimeraným spôsobom zasiahli nielen do práv žalobcu, ale v konečnom dôsledku by poškodili aj samotnú žalovanú. V prípade, pokiaľ by mali byť určené splátky v takom rozsahu, aby bol dlh zaplatený do troch rokov (doba trvania zaužívaná súdnou praxou), museli by byť splátky určené minimálne vo výške 215,- €, v ktorých stále nie sú zohľadnené úroky. K takémuto určení výšky splátok však súd prvej inštancie nepristúpil, nakoľko žalovaná uviedla, že v jej schopnostiach je splácať dlh maximálne sumou 100,- € mesačne. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žiadosti žalovanej o povolenie splácať dlh v splátkach nevyhovel a zaviazal ju zaplatiť dlh v zákonom stanovenej lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (§ 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

10. Návrhu právneho zástupcu žalovanej na doplnenie dokazovania jej výsluchom ohľadne jej finančnej situácie a výdavkov a dokladmi, učenému na pojednávaní dňa 03. 06. 2019, na ktorom sa žalovaná osobne nezúčastnila, súd prvej inštancie nevyhovel s poukazom na hospodárnosť konania a na to, že obširnejšie vyjadrovanie žalovanej ohľadne jej pomerov a nemožnosti splácať dlh vo vyšších ako 100,- € mesačných splátkach by neprivedilo iné rozhodnutie súdu vo veci samej, nakoľko vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie je uvedená výška splátok podľa súdu prvej inštancie neprimeraná.

11. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), nakoľko žalobca bol v konaní plne úspešný.

12. Proti prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa lehoty na plnenie a tretiemu výroku o nároku na náhradu trov konania podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Rozhodnutie považovala za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) C. s. p., t. j. z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označila za nesprávne aj z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a) C. s. p., t. j. neboli splnené procesné podmienky, § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., t. j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a § 365 ods. 1 písm. g) C. s. p., t. j. zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, tieto odvolacie dôvody však v odvolaní nekonkretizovala, nijako ich nevymedzila konkrétnymi okolnosťami, v ktorých majú spočívať (k neuvedeniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. bližšie v bode 15. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Žalovaná tým, že v lehote na podanie odvolania nekonkretizovala tieto odvolacie dôvody, vlastne ich neuviedla. Rovnaký názor zastávajú aj autori Veľkého komentára k Civilnému sporovému poriadku: „Odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených väd odôvodnené (§ 363), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, strana 1237).

13. Žalovaná v prvom rade vytykala súdu prvej inštancie, že nevykonal navrhnuté dôkazy podľa nej potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností ohľadne posúdenia jej žiadosti o splátky, a to najmä jej výsluch, ktorý by podľa nej priviedol iné rozhodnutie týkajúce sa možnosti splácať dlh v splátkach. V nadväznosti na to bola názoru, že z vykonaného dokazovania nevyplývajú jednoznačné a podstatné skutočnosti potrebné na rozhodnutie v predmetnej veci, a to či je v jej majetkových a finančných schopnostiach uhrádzať dlh v splátkach. Mala za to, že jej mesačný príjem vo výške 600,- € netto postačuje na splácanie dlhu žalobcovi o čom svedčí aj skutočnosť, že od marca 2019 do podania odvolania mu uhradila sumu 283,50 €.

14. Žalovaná videla nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v tom, že na základe nedostatočne vykonaného dokazovania a nesprávnych, resp. neúplných skutkových zistení nesprávne aplikoval ust. § 232 ods. 3 a 4 C. s. p. na daný prípad, nesprávne sa vysporiadal s možnosťou určenia dlhšej lehoty na plnenie záväzku. S poukazom na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/135/2015 zo dňa 31. 08. 2016 mala za to, že súd prvej inštancie okrem zaoberania sa možnosťami žalovanej dlh splácať mal zaoberať aj možnosťou poskytnutia dlhšej ako 3-dňovej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia za účelom zadováženia si finančných prostriedkov na úhradu dotknutej pohľadávky.

15. Vzhľadom na uvedené považovala žalovaná rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne, zmätočné, nakoľko nie je podľa nej z neho zrejmé, čo bolo jeho podkladom, na základe akých skutočností súd prvej inštancie rozhodol, nemajúce náležitosti riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 C. s. p., a teda nedostatočne odôvodnené, nedávajúce odpovede na všetky relevantné otázky. Tým, že sa strana sporu nedozvie o príčinách rozhodnutia, odníma sa jej právo náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v rámci využitia riadneho opravného prostriedku. Podľa obsahu odvolania v tejto časti žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p., t. j. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nie odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. Za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. 06. 2016 totiž dospelá súdna prax k záveru, že „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho

poriadku“ (pozri stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté na jeho rokovaní dňa 03. 12. 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016); z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku mohlo dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo možné vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých súd v konkrétnej veci rozhodol.

16. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel (zrejme mala na mysli povoliť splácanie dlhu v splátkach, resp. určil dlhšiu ako zákonnú lehotu na plnenie - poznámka odvolacieho súdu).

17. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a považuje ho za vecne správne.

18. Žalovaná do rozhodnutia odvolacieho súdu predložila doklady preukazujúce splácanie dlhu žalobcovi po 100,- € mesačne za obdobie od júna 2019 do júna 2020.

19. Krajský súd ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovanej podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem a dospel k názoru, že prvý výrok rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia lehoty na plnenie je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie vzťahujúcim sa na túto časť prvého výroku a na toto poukazuje. Na zdôraznenie jej vecnej správnosti reagujúc na odvolacie dôvody žalovanej uvádza nasledovné:

20. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia netvrdil, že žalovaná by vzhľadom na jej majetkové a finančné pomery nebola schopná splácať dlh žalobcovi po 100,- € mesačne. Splácanie dlhu nepovolil z dôvodov, že pri jeho splácaní v splátkach po 100,- € mesačne by vzhľadom na výšku zostatku dlhu k jeho splateniu došlo neskôr, ako bola určená pôvodná končená splatnosť úveru a doba splácania by bola dlhšia ako tri roky, pričom súdna prax väčšinou nepovoľuje splátky na dlhšie obdobie, nakoľko by to znevýhodňovalo veriteľa (musel by neprímerane dlho čakať na splatenie dlhu dlžníkom) a v konečnom dôsledku aj dlžníka, pretože čím neskôr dlh zaplatí, o to viac bude musieť zaplatiť na úrokoch, resp. úrokoch z omeškania. Do úvahy síce prichádzalo aj povolenie vyšších splátok, ktoré by umožňovali splatiť dlh v trojročnej lehote, ich povolenie by však nemalo žiaden zmysel, pretože žalovaná sama deklarovala, že nie je v jej schopnostiach platiť vyššie splátky ako 100,- € mesačne, teda je evidentné, že splátky stanovené vo vyššej výške by neboli zaplatené riadne a včas, čím by aj tak znova došlo k tomu, že dlh by sa opätovne stal splatným naraz (§ 232 ods. 4 C. s. p.). Doplnenie dokazovania, ktoré by len potvrdilo neschopnosť žalovanej splácať dlh vo vyšších splátkach ako 100,- € mesačne by bolo bez vplyvu na rozhodnutie o lehote na plnenie. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že nemá zmysel povoliť žalovanej splácať dlh v splátkach.

21. Do úvahy podľa odvolacieho súdu neprichádza ani alternatíva spočívajúca v určení dlhšej ako zákonnej 3-dňovej lehoty na splnenie dlhu plynúcej od právoplatnosti rozsudku. Ak totiž žalovaná sama deklaruje, že nie je schopná splácať dlh po viac ako 100,- € mesačne, čo za rok činí 1.200,- €, nemá zmysel jej určovať lehotu 30, 60 či 90 dní, ani lehotu niekoľkých mesiacov, či jedného roka. Poskytnutie dlhšej lehoty na plnenie nemá za cieľ vytvoriť strane sporu priestor na zadováženie prostriedkov na splatenie dlhu napr. opätovným zadĺžením sa, nehovoriac o tom, že vziať si pôžičku či úver na refinancovanie starého úveru judikovaného súdnym rozhodnutím si mohla žalovaná (ak by jej bol niekto ochotný pôžičku či úver poskytnúť) aj bez toho, aby jej súd určoval dlhšiu lehotu na plnenie. Napokon v konečnom dôsledku si žalovaná predĺžila lehotu na plnenie podaním odvolania až do právoplatného

rozhodnutia odvolacieho súdu, nakoľko odvolanie má v tomto prípade odkladný účinok (§ 367 ods. 1 C. s. p.)

22. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie v bodoch 32. - 35. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol dostatočné dôvody, pre ktoré nepovolil žalovanej splácať pohľadávku žalobcu a uviedol aj dôvody, pre ktoré nevidel dôvod na doplnenie dokazovania navrhnutého právnym zástupcom žalovanej ohľadne bližšieho zisťovania jej pomerov, preto odvolací súd nevzhladol vadu konania spočívajúcu v arbitrárnosti, zmätočnosti, či nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to, že vo veci nebolo potrebné doplnenie dokazovania, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov v rozsahu potrebnom pre posúdenie žiadosti žalovanej o povolenie splácať dlh v splátkach dospel k správnym skutkovým zisteniam a na ich základe k správne právnemu posúdeniu veci, keď žiadosti nevyhovel. Napokon z dikcie zákonného ust. § 232 ods. 3 C. s. p. vyplýva, že je oprávnením, nie povinnosťou súdu určiť dlhšiu lehotu na plnenie.

23. V zmysle § 379 písm. a) C. s. p. odvolací súd preskúmal aj od prvého výroku vo veci samej závislý tretí výrok o nároku strán sporu na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalobcu na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.) nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil žalovanej povinnosť nahraďiť žalobcovi trovy konania a neuviedol, v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená. Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania teda súvisí s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentovali tieto údaje. Preto odvolací súd uložil žalovanej povinnosť nahraďiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100%. Obsahovo ide o totožné rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 255 C. s. p. V treťom výroku bol preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C. s. p.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože v odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, nakoľko odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

25. O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, z toho dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.);

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).